

?Fer trampa

Em penedia d'aquell èxit de mentida, d'una victòria que no podia celebrar

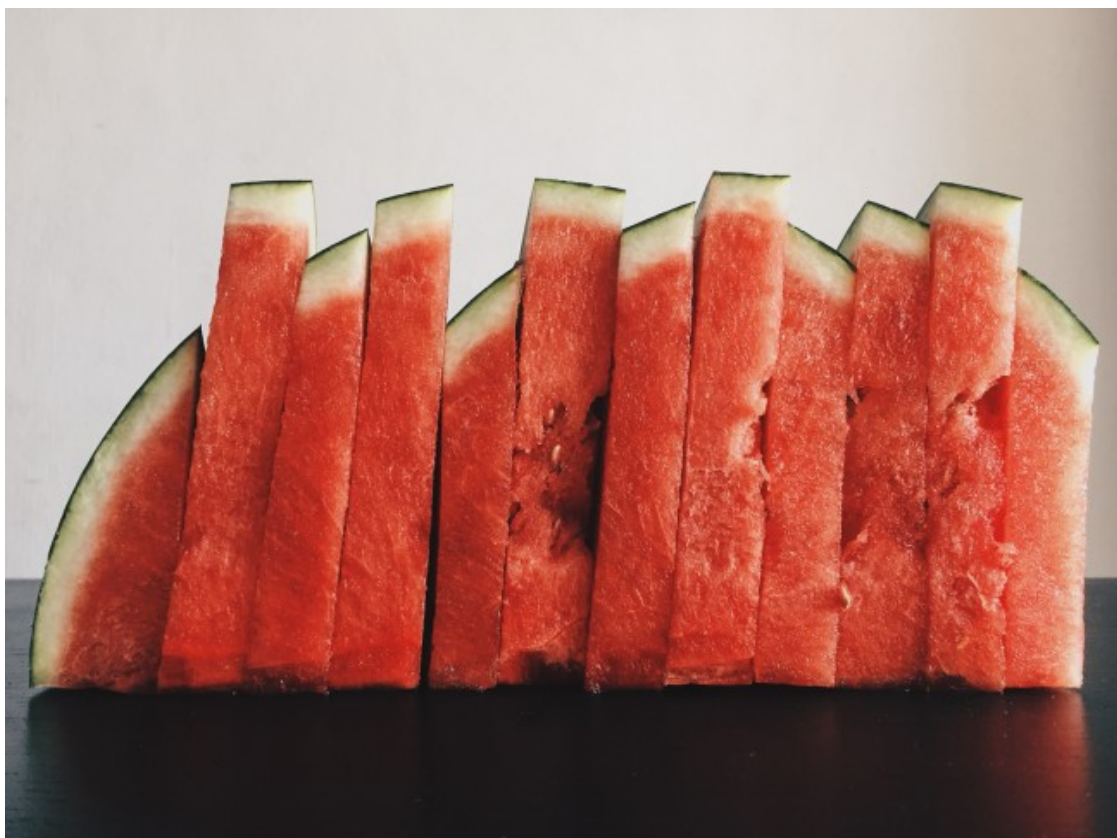

Foto: Andrea Jofre

Recordo migdies d'estiu de fa molts anys. Seia a taula, d'esquena a la sala, i plantava piletes de cartes sobre un hule del color beix de tots els hules de llavors. Se sentia la tele de fons i amb la calor pesant de fora feia aquell silenci convingut de migdiada, un soroll blanc que se sent però no s'escolta i que deixa el cervell descansar. Tenia deu o onze anys i lligava bastos amb bastos i quatres amb quatres per fer passar l'estona de filla única de després de l'hora de dinar. Solitària.

Jo no sé si ho feien també els altres que jugaven a gastar temps fent solitaris, però de vegades feia trampa. Me'n feia a mi, que, sabent-ho, sentia un pessic agut a l'estómac i aclucava un ull fent una ganyota quan decidia moure una carta aquí o allà per poder continuar, per tenir l'opció d'acabar el joc. Però aplegava la pila de cartes i em penedia d'aquell èxit de mentida, d'una victòria que no podia celebrar.

Feia trampes petites, però de la taula amb hule beix en recordo això, i no cap altra cosa. Mentides innocents que no feien mal a ningú altre, que quedaven entre les cartes i una nena que el que volia era només, de tant en tant, esquivar un atzar antipàtic per així poder guanyar. Però fer trampa mai no funcionava, ni, segur, funcionarà.